

Nr 196.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om skyldighet för arbetsgivare att lämna uppgift rörande arbetsanställning; given Stockholms slott den 27 mars 1954.

Kungl. Maj:t vill härmed under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till förordning om skyldighet för arbetsgivare att lämna uppgift rörande arbetsanställning.

GUSTAF ADOLF.

Ingvar Lindell.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I propositionen föreslås att den nu gällande förordningen den 30 april 1943 (nr 218) om skyldighet för arbetsgivare att anmäla arbetsanställning fr. o. m. den 1 januari 1955 ersättes av en ny förordning, enligt vilken arbetsgivares skyldighet att lämna uppgift om arbetsanställning utsträcker sig även till anställnings upphörande. Anmälan föreslås i fortsättningen skola tillställas, ej såsom nu utmätningssmannen, utan i stället vederbörande allmänna sjukförsäkring, som skall ha att vidarebefordra den till utmätningssmannen.

Förslag

till

Förordning**om skyldighet för arbetsgivare att lämna uppgift rörande arbetsanställning.**

Häri genom förordnas som följer.

1 §.

Arbetsgivare, som anställer arbetstagare, är skyldig att lämna uppgift härom enligt vad nedan sägs. Är anställningen avsedd att vara högst fyra veckor, föreligger dock ej uppgiftsskyldighet med mindre anställningen varar längre tid än nyss sagts.

Upphör arbetstagares anställning, åligger det arbetsgivaren att lämna uppgift härom, såframt anställningen varat längre tid än fyra veckor eller, om den varat kortare tid, uppgift lämnats angående arbetstagarens anställande.

Uppgift, som här avses, skall lämnas till allmän sjukkasse.

Är arbetstagaren försäkrad jämlikt lagen om allmän sjukförsäkring, bör uppgiften lämnas till den lokalsjukkasse, i vilken arbetstagaren är försäkrad, eller, om arbetstagaren tillhör centralsjukkasse för stad, som utgör eget centralsjukkasseområde, till sådan centralsjukkasse.

2 §.

Konungen äger bestämma att statliga verk och inrättningar ävensom kommuner skola, helt eller delvis, undantagas från uppgiftsskyldighet enligt denna förordning.

Om särskilda skäl föranleda därtill, må Konungen medgiva befrielse från uppgiftsskyldighet jämväl i andra fall än som i första stycket avses.

3 §.

Uppgift om arbetstagares anställande skall lämnas senast en vecka efter anställningens början eller, i fall som avses i 1 § första stycket andra punkten, senast fyra veckor efter anställningens början. Uppgift om anställnings upphörande skall lämnas senast en vecka efter det anställningen upphört.

Uppgift skall lämnas å särskild blankett, vartill formulär fastställs av riksskattenämnden efter samråd med tillsynsmyndigheten för de allmänna sjukkassorna.

Uppgiftsblanketter tillhandahållas av postverket och befordras avgiftsfritt med posten.

4 §.

Har uppgift, som i 1 § avses, lämnats till annan allmän sjukkassa än den lokalsjukkassa eller den för stad inrättade centralsjukkassa, i vilken arbetstagaren är försäkrad, åligger det den sjukkassa, som mottagit uppgiften, att ofördröjligen vidarebefordra densamma till sådan lokal- eller centralsjukkassa. Är arbetstagaren ej försäkrad jämlikt lagen om allmän sjukförsäkring, skall uppgiften i stället vidarebefordras till utmätningsmannen i anställningsorten.

Lokalsjukkassa eller för stad inrättad centralsjukkassa, som mottagit uppgift avseende i kassan försäkrad arbetstagare, skall, sedan den tagit del av innehållet i uppgiften, ofördröjligen vidarebefordra uppgiften till vederbörande utmätningsman inom kassans område.

5 §.

Utmättningsman, som mottagit uppgift avseende arbetstagare, vars anställningsort är belägen inom annan utmätningsmans distrikt, skall, om uppgiften avser arbetstagares anställande, ofördröjligen översända avskrift av uppgiften till utmätningsmannen i anställningsorten. Avser uppgiften anställnings upphörande, skall uppgiften, sedan utmätningsmannen tagit del av innehållet i densamma, ofördröjligen vidarebefordras till utmätningsmannen i anställningsorten.

Utmättningsman skall förvara inkomna uppgifter angående anställande av arbetstagare i ett alfabetiskt ordnat register. Om utmätningsmannen så finner lämpligt, skall registret i stället förvaras hos exekutionsbiträde.

Ur anställningsregister skall uttagas uppgift angående anställning, som enligt inkommen anmälan upphört eller eljest kan antagas hava upphört tidigare än under närmast föregående år. Övriga uppgifter angående arbetstagares anställande förvaras under en tid av fem år.

6 §.

Angående uppgiftsskyldighet enligt denna förordning samt förfarandet med inkomna uppgifter skall, där Stockholm är anställningsort eller arbetstagaren är mantalsskriven i Stockholm, utöver eller i stället för vad i förordningen stadgas, gälla vad Konungen därom särskilt förordnar.

7 §.

Den som underlåter att behörigen fullgöra uppgiftsskyldighet enligt denna förordning straffes med böter högst etthundra kronor.

Ej må dock till straff dömas, därest omständigheterna giva vid handen att underlåtenheten haft sin grund i ett tillfälligt förbiseende eller att uppgiftsskyldigheten icke kunnat fullgöras inom stadgad tid.

8 §.

De närmare föreskrifter, som finnas erforderliga för tillämpningen av denna förordning, meddelas av Konungen eller av myndighet, som Konungen bestämmer.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1955, då förordningen den 30 april 1943 (nr 218) om skyldighet för arbetsgivare att anmäla arbetsanställning skall upphöra att gälla.

Den nya förordningen medför ej inskränkning i fråga om påföljd för överträdelse av bestämmelse i den äldre förordningen.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 27 mars
1954.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, LINGMAN, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anmäler t. f. chefen för socialdepartementet, statsrådet Lindell, fråga om *skyldighet för arbetsgivare att lämna uppgift rörande arbetsanställning* samt anför.

Vid anmälan av propositionen nr 178 till 1953 års riksdag med förslag till lag om ändring i lagen den 3 januari 1947 om allmän sjukförsäkring anförde föredragande departementschefen, att den till följd av den föreslagna förändrade sjukpenningförsäkringen aktualiserade frågan om utvidgning av den arbetsgivare nu åliggande skyldigheten att i vederbörlig ordning göra anmälan om arbetstagares anställande torde få prövas närmare i samband med utarbetandet av de följdförfattningar i övrigt, som föranleddes av sjukförsäkringsreformens genomförande.

Jag anhåller nu att få upptaga denna fråga till behandling.

Gällande bestämmelser.

År 1943 vidtogs olika åtgärder i syfte att främja en effektivare skattebetalning och en grundligare taxeringskontroll. Främst för att underlätta för indrivningsmyndigheterna att snabbt få kännedom om restförd skattskyldigs arbetsanställning utfärdades *förordningen den 30 april 1943 om skyldighet för arbetsgivare att anmäla arbetsanställning* (nr 218; ändr. 519/1947 och 290/1953). Enligt 1 § i denna förordning är arbetsgivare skyldig att till utmätningsmannen i anställningsorten göra anmälan om anställande av arbetstagare. Om anställningen är avsedd att vara högst fyra veckor, föreligger dock ej anmälningsskyldighet med mindre anställningen varar längre tid.

Jämlikt 2 § har Kungl. Maj:t rätt att bestämma i vilken utsträckning anmälningsskyldigheten skall fullgöras av statliga verk och inrättningar samt

av kommuner. Om särskilda omständigheter föreligger, äger Kungl. Maj:t även i andra fall medgiva befrielse från anmälningsskyldigheten. Med stöd av 2 § har i kungörelse den 28 maj 1943 (nr 340) bestämts att statliga verk och inrättningar, landsting och kommuner m. fl. kommunala samfälligheter är anmälningsskyldiga endast i fråga om kroppsarbetare — d. v. s. ej tjänstemän — i statens eller samfällighetens tjänst.

Anmälan skall enligt 3 § göras senast en vecka efter anställningens början eller, om anställningen varit avsedd att vara högst fyra veckor men förlängts utöver denna tid, senast fyra veckor efter anställningens början. För anmälningarna skall användas särskilda blanketter, s. k. anställningskort. Fr. o. m. den 1 juli 1953 utskrivs sådant kort endast i ett exemplar för varje anställd — tidigare skulle anställningskortet utskrivas i två exemplar, varav det ena skulle av utmätningsmannen vidarebefordras till länsstyrelsen. Formulär till anställningskort fastställs av riksskattenämnden. Kortet tillhandahålles av postverket och befordras avgiftsfritt med posten.

Utmätningssmannen skall enligt 4 § förvara anställningskort i ett alfabetiskt ordnat register. Om arbetstagaren är mantalsskriven inom annan utmätningsmans tjänstgöringsområde, skall avskrift av kortet översändas till denne. Anställningsregistret må förvaras hos exekutionsbiträde, om utmätningsmannen finner detta lämpligt. Ur registret skall uttagas kort angående anställning, som på grund av inkommen anmälan om annan senare anställning kan antagas ha upphört tidigare än under närmast föregående kalenderår. Annat kort förvaras under en tid av fem år.

Enligt 4 a § skall, där Stockholm är anställningsort eller arbetstagaren är mantalsskriven i Stockholm, utöver eller i stället för vad i förordningen stadgas gälla vad Kungl. Maj:t förordnar i fråga om anmälningsskyldighet samt förfarandet med inkomna anställningskort. I detta hänseende har i kungörelse den 25 augusti 1947 (nr 728; ändr. 808/1951) föreskrivits, att vad i förordningen stadgats angående utmätningsman i Stockholm skall gälla mantalsverket.

Underlåtenhet att fullgöra anmälningsskyldigheten straffas enligt 5 § med böter högst 100 kr. Straff får dock inte ådömas, om omständigheterna ger vid handen att underlåtenheten haft sin grund i ett tillfälligt förbiseende eller att anmälningsskyldigheten inte kunnat fullgöras inom stadgad tid.

Den obligatoriska sjukpenningförsäkringen.

Vid 1953 års riksdag beslöts en genomgripande revision av lagen den 3 januari 1947 (nr 1) om allmän sjukförsäkring och bestämdes samtidigt, att den allmänna sjukförsäkringen skall genomföras fr. o. m. den 1 januari 1955.

Enligt 1953 års beslut skall varje sjukkasemedlem, som har 1 200 kronors årsinkomst av förvärvsarbete, obligatoriskt vara försäkrad för en

grundsjukpenning om 3 kr. per dag. Sjukkasemedlems hustru, som själv är medlem i allmän sjukkassa och sammanlever med sin man, är också försäkrad för dylik grundsjukpenning, dock ej om hon är folkpensionär. Sjukpenningförsäkrad medlem, vars årsinkomst av tjänst uppgår till minst 1 800 kr., är härjämte försäkrad för tilläggsjukpenning, som till storleken bestämmes av den sjukpenningklass medlemmen tillhör. Tillhörighet till högre sjukpenningklass än den första är beroende allenast av medlemmens årsinkomst av tjänst. Med årsinkomst av tjänst avses sådan årsinkomst av förvärvsarbete, som arbetstagare kan antagas komma att tills vidare åtnjuta i allmän eller enskild tjänst.

Rörande inplaceringen av sjukkasemedlemmarna i sjukpenningklasser gäller att sjukkassa skall i samband med inskrivning av medlem besluta, huruvida denne skall vara sjukpenningförsäkrad och, om så finnes vara fallet, vilken sjukpenningklass han skall tillhöra. När det kommit till kassans kännedom, att medlems årsinkomst av tjänst eller annat förvärvsarbete undergått ändring av betydelse för sjukpenningförsäkringen, skall kassan utan dröjsmål meddela det beslut, som därav påkallas. Ändring i medlemmens sjukpenningförsäkring av nu nämnd anledning får dock inte ske förrän vid det månadsskifte, som inträffar närmast efter det beslutet om ändringen fattats. Under tid, då medlem lider av sjukdom, som medför rätt till sjukpenning, får hans sjukpenningförsäkring inte ändras, förrän hans rätt till sjukpenning upphört till följd av att sjukhjälpstiden tilländalupit. Beslut om medlems sjukpenningförsäkring skall skriftligen delgivas denne.

Försäkrad är skyldig att så snart ske kan och senast inom 14 dagar till sjukkassan anmäla sådan stadigvarande ändring i arbetsinkomsten, som är av betydelse för sjukpenningförsäkringen. Om försäkrad utan giltigt skäl underlåter att anmäla sådan ändring av arbetsinkomsten som nu sagts, må sjukpenningen skäligen nedsättas eller helt indragas.

Förslag i ämnet.

I *socialförsäkringsutredningens* betänkande (SOU 1952: 39) angående sjukförsäkring och yrkesskadeförsäkring, vilket betänkande ligger till grund för 1953 års revision av sjukförsäkringslagen, anföres (s. 173—175) rörande hithörande spörsmål bl. a.

De förhållanden, som påverkar en medlems sjukpenningförsäkring, förändras tid efter annan och försäkringen bör snarast möjligt anpassas här-efter. Vad inkomsterna beträffar blir det inte endast fråga om inkomstens storlek utan också om dess art. Sålunda skall en försäkrad, som tidigare varit anställd och som börjar som egen företagare, inte längre vara obligatoriskt tilläggsförsäkrad även om årsinkomsten av förvärvsarbete är oförändrad. En självständig företagare, som börjar en anställning, skall i samband därmed obligatoriskt tilläggsförsäkras i förhållande till inkomsten

i anställningen. I fråga om kvinnor kan sjukpenningförsäkringen påverkas även av civilståndsförändringar. — — — Slutligen kan också en medlems folkpensionsförhållanden inverka på hans sjukpenningförsäkring.

Eftersom sjukpenningförsäkringen grundas på en beräknad årsinkomst skall hänsyn inte tagas till tillfälliga inkomständeringar. En hög inkomst, som kan beräknas utgå endast några månader, skall sålunda inte föranleda någon ändring av sjukpenningförsäkringen. Däremot kan den höga inkomsten, om den kan antagas återkomma tid efter annan, påverka den medelinkomst för året, som ligger till grund för sjukpenningförsäkringen. Inte heller kortare arbetslöshetsperioder skall föranleda någon ändring av sjukpenningförsäkringen, om de inte kan beräknas bli mera regelbundet återkommande. — — —

För att anpassa sjukpenningförsäkringen efter mera varaktigt ändrade inkomstförhållanden måste sjukkassorna utöva en kontinuerlig kontroll. Denna kontroll bör ske med ledning av senaste uppgifter angående medlemmarnas taxeringar. Utredningen förutsätter sålunda att en kassa varje år får tillgång till taxeringslängden. Om vid denna kontroll framkommer mera väsentliga oöverensstämmelser mellan en medlems sjukpenningförsäkring och uppgifterna i taxeringslängden skall kassan — såvitt möjligt efter utredning — ändra försäkringens omfattning. Föreligger endast smärre oöverensstämmelser behövs ingen åtgärd från kassans sida. Taxeringsuppgifterna avser nämligen en tid, som ligger ett eller ett par år tillbaka. Den kontroll, som utövas med hjälp av taxeringslängderna, bör sålunda ha till enda syfte att tillse, att medlemmarnas sjukpenningförsäkring i stort sett är riktig. — — —

För att åstadkomma en snabb anpassning av medlemmarnas sjukpenningförsäkring till aktuella förhållanden bör det emellertid i första hand åligga varje medlem att snarast möjligt anmäla inkomständeringar, som är av betydelse för sjukpenningförsäkringen. En sådan föreskrift finnes redan i sjukförsäkringslagen. Underlåter medlem sin anmälningsskyldighet och är han i anledning därav placerad i en sjukpenningklass, som uppenbarligen är för hög med hänsyn till hans inkomstförhållanden, skall kassan kunna nedsätta eller helt indraga sjukpenningen vid inträffad sjukdom. Är den försäkrade placerad i för låg sjukpenningklass, får däremot inte förekomma någon justering av sjukpenningklassen. Den försummade anmälningsskyldigheten får nämligen inte åberopas till fördel för medlemmen, vars avgifter beräknats efter den låga klassen.

Skyldighet föreligger nu för arbetsgivare att till utmätningssmannen i anställningsorten anmäla varje anställning, som är avsedd att vara mer än fyra veckor (förordningen den 30 april 1943, nr 218, om skyldighet för arbetsgivare att anmäla arbetsanställning). Sådan anmälan skall göras i två exemplar å särskild blankett (anställningskort). Utredningen föreslår, att anmälningsskyldigheten utsträcker till att avse jämväl upphörande av sådan anställning, som tidigare anmälts, samt att ett exemplar av varje anmälan skall tillställas den sjukkassa, inom vars område vederbörande arbetstagare är mantalsskriven. I vissa fall torde det vara svårt för en arbetsgivare att bedöma, om en anställning skall anses ha upphört, och någon anmälan bör då givetvis inte påfordras. Anställningskort bör för att kunna tjäna sjukkassorna till ledning innehålla uppgift om anställningens beräknade varaktighet. Då anställning upphör på grund av arbetstagares pensionering, bör detta angivas i uppgiften om anställningens upphörande.

Genom att en sjukkasse får anmälan om anställnings början och upphörande har kassan möjlighet att snabbt inplacera nyblivna arbetstagare i den obligatoriska sjukpenningförsäkringen och från denna försäkring utesluta sådana, som på grund av pensionering eller annan orsak upphört att vara arbetstagare. En arbetsgivaranmälan kan även ge anledning till kontroll av medlemmens klassplacering.

Beträffande den av utredningen föreslagna utvidgade anmälningskyldigheten för arbetsgivare har vid förslaget remissbehandling *länsstyrelsen i Västernorrlands län* uttalat, att arbetsgivarnas uppgiftsskyldighet bör begränsas att avse arbetsanställningens upphörande på grund av pensionering. *Svenska arbetsgivareföreningen* har förklarat sig icke vilja motsätta sig den utvidgade anmälningsplikten i och för sig. Emellertid innebure förslaget för företag, vars personal tillhörde olika lokalsjukkasor, avsevärda olägenheter. Detta gällde särskilt företag med verksamhet i skilda kommuner. Föreningen yrkade därför, att arbetsgivares skyldighet att insända anmälan begränsades till att avse endast utmätningssmannen, vilken det borde åligga att tillse, att anmälan komme vederbörande sjukkasse till handa.

Föredraganden.

Enligt lagen om allmän sjukförsäkring i dess år 1953 fastställda lydelse är den sjukpenning, som utgår på grund av den obligatoriska sjukpenningförsäkringen, för de anställdas del beroende av storleken av vederbörandes inkomst av tjänst.

Givetvis är det för den försäkrade av vikt, att han så snabbt som möjligt erhåller det skydd, som en riktig inplacering i sjukpenningförsäkringen medför. Ur sjukförsäkringens synpunkt är det också önskvärt, att särskilt de nya medlemmarna blir försäkrade i vederbörlig ordning, eftersom en utjämning av försäkringsriskerna är avsedd att ske mellan de olika kategorierna av obligatoriskt försäkrade medlemmar. För att möjliggöra en snabb inplacering i sjukpenningförsäkringen och underlätta kontrollen av de försäkrades avlöningsförhållanden torde det därför vara lämpligt att, såsom socialförsäkringsutredningen föreslagit, låta den skyldighet att anmäla arbetsanställning, som med hänsyn till beskattningen nu åvilar arbetsgivarna, få sådant innehåll att den även kommer sjukförsäkringen till godo.

För de förvärvsarbetande är sjukpenningen avsedd att ersätta den arbetsinkomst de skulle ha haft om de inte insjuknat. Sjukpenningförsäkringen bör därför upphöra, när vederbörande slutar att ägna sig åt förvärvsarbete. Om inte sjukkassan får vetskap om att vederbörande upphört att ägna sig åt dylikt arbete, blir följden, att den försäkrade blir försäkrad för högre belopp än vederbort. För den försäkrade innebär detta, att han får betala för hög sjukförsäkringsavgift; för sjukförsäkringens del uppstår de risker, som följer med s. k. överförsäkring. Visserligen föreligger möjlighet för

sjuk-kassa att nedsätta eller indraga sjukpenning, då någon utan giltigt skäl underlåter att anmäla sådan ändring av arbetsinkomsten, som är av betydelse för sjukpenningförsäkringen. Det synes dock önskvärt att en dylik påföljdsbestämmelse ej behöver komma till användning annat än undantagsvis. I fråga om de anställda — som utgör flertalet försäkrade — kan de nämnda olägenheterna i viss mån elimineras därigenom att arbetsgivare blir pliktig att anmäla även upphörande av arbetsanställning. En sådan lösning har förordats av socialförsäkringsutredningen, och jag ansluter mig till förslaget härom.

Enligt förordningen den 30 april 1943 om skyldighet för arbetsgivare att anmäla arbetsanställning är arbetsgivare skyldig att inom en vecka efter det han anställt arbetstagare göra anmälan härom. Är anställningen avsedd att vara högst fyra veckor, föreligger dock ej anmälningsskyldighet med mindre anställningen varar längre tid. Någon ändring i detta hänseende synes ej påkallad utom — jag återkommer strax härtill — såvitt angår frågan till vem anmälan skall göras.

Skyldigheten att anmäla att en arbetstagare slutat sin tjänst synes lämpligen böra begränsas till att avse anställningar, som varat viss tid, förslagsvis fyra veckor. Har emellertid anställningen ej varat så lång tid, men anmälan om anställningens början likväl skett, torde uppgift böra lämnas även vid anställningens upphörande. Uppgiftsskyldighet bör föreligga oberoende av vad som varit anledningen till att anställningen upphört, alltså även i andra fall än då arbetstagaren pensionerats.

Vid utformningen av reglerna rörande själva anmälningsförfarandet har de som skall fullgöra anmälningskyldigheten, dvs. arbetsgivarna, ett berättigat intresse av att ifrågavarande skyldighet ej blir mer betungande än som är nödvändigt ur skatteuppbördens och sjukförsäkringens intressen. Enligt socialförsäkringsutredningens förslag skulle det nuvarande systemet, enligt vilket arbetsgivaren skall i ett exemplar skicka uppgiften (anställningskortet) till utmätningsmannen i anställningsorten, ersättas av ett nytt system, enligt vilket anställningskortet skulle skrivas ut i två exemplar. Av dessa skulle det ena tillställas den sjuk-kassa, inom vars område vederbörande arbetstagare är mantalsskriven. Det vill emellertid synas, som om man utan nämnvärd olägenhet kan bibehålla den nuvarande ordningen att anställningskortet utskrives i endast ett exemplar, därest man låter detta på sin väg till utmätningsmannen passera sjuk-kassan.

Enligt sjukförsäkringslagen tillhör försäkrad för varje kalenderår sjuk-kassan för den kommun, där han för samma år blivit mantalsskriven. Den som inte är mantalsskriven är medlem i sjuk-kassan för den kommun, där han är bosatt vid ingången av kalenderåret eller vid den senare tidpunkt, då försäkringsplikt inträder. På grund av dessa bestämmelser kan det bli relativt vanligt, att arbetstagaren tillhör sjuk-kassan för en annan kommun än den, där anställningsorten är belägen. I regel torde det inte vålla arbets-

givaren någon svårighet att taga reda på vilken sjuk-kassa — lokalsjuk-kassa eller stadscentralsjuk-kassa — som arbetstagaren tillhör. I de flesta fall kan ju arbetstagaren upplysa härom. Det synes dock böra vara arbetsgivaren obetaget att sända uppgiften även till annan allmän sjuk-kassa om han så skulle finna lämpligt. Sistnämnda kassa bör då ha att omedelbart vidarebefordra anmälan till arbetstagarens sjuk-kassa — lokalsjuk-kassa eller stadscentralsjuk-kassa.

Arbetstagarens sjuk-kassa bör så snart det låter sig göra vidarebefordra anmälan till utmätningsmannen i det utmätningsmansdistrikt, där arbetstagaren är mantalsskriven eller, om han inte är mantalsskriven, där han var bosatt vid ingången av kalenderåret eller vid den senare tidpunkt, då försäkringsplikt inträdde. Skulle arbetsorten vara belägen inom en annan utmätningsmans distrikt, bör den förstnämnde utmätningsmannen omedelbart sända en avskrift av anmälan om arbetstagarens anställande till den sistnämnde. När det gäller anmälan om anställnings upphörande, torde det räcka med att den förste utmätningsmannen gör en anteckning härom i sitt anställningsregister och vidarebefordrar anmälningsblanketten i original till den andre utmätningsmannen.

I enlighet med de riktlinjer, som nu angivits, har inom socialdepartementet upprättats förslag till nya bestämmelser på detta område. Av praktiska skäl torde 1943 års förordning böra ersättas av en ny förordning. Beträffande innehållet i denna må framhållas följande.

Första stycket av 1 § överensstämmer i sak helt med 1 § första stycket i 1943 års förordning. Andra, tredje och fjärde styckena äro nya. Beträffande dessa stycken hänvisas till vad förut anförts.

Bestämmelserna i 2 § motsvarar reglerna i 2 § av den nuvarande förordningen.

I 3 §, som motsvarar den nuvarande 3 §, har intagits föreskrifter om den tidpunkt inom vilken anmälan skall ske och om blanketter för anmälan. Då anmälningarna i fortsättningen skall tjäna såväl uppördens som sjukförsäkringens intresse, bör det åligga riksskattenämnden att, innan ny anmälningsblankett fastställes, samråda med tillsynsmyndigheten för sjukförsäkringen — dvs. riksförsäkringsanstalten — i fråga om blankettens innehåll.

Beträffande 4 §, som innehåller bestämmelserna om sjuk-kassas skyldighet att vidarebefordra inkommen anmälan, hänvisas till det förut anförda. Med hänsyn till att vissa kategorier anställda, t. ex. utländska arbetstagare som ej är här mantalsskrivna, ej omfattas av sjukförsäkringslagen har i första stycket av 4 § upptagits en specialregel för detta fall.

Beträffande 5 §, som motsvarar 4 § i 1943 års förordning, hänvisas till den tidigare framställningen.

6 §, som överensstämmer med 4 a §, i gällande förordning innehåller specialbestämmelser i fråga om Stockholm.

I 7 §, som överensstämmer med 5 § i den nuvarande förordningen, har intagits straffbestämmelser.

De nuvarande bestämmelserna i 7 § om tillämpningsföreskrifter har med viss jämkning överförts till förslaget 8 §.

Den nya förordningen torde böra träda i tillämpning samtidigt med sjukförsäkringsreformen eller den 1 januari 1955.

Föredraganden hemställer härefter, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen att antaga förevarande inom socialdepartementet upprättade förslag till *förordning om skyldighet för arbetsgivare att lämna uppgift rörande arbetsanställning*.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

*Ur protokollet:
Alf Björnelid.*